

РЕШЕНИЕ

№ 42213

гр. София, 16.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 18.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ваня Стоянова

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разглежда дело номер **6832** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 211 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР). Образувано е по жалба на В. О. И., с адрес: [населено място], [жк][жилищен адрес] чрез адвокат Д. М., САК с личен № [ЕГН], съдебен адрес: [населено място], ул. „Л. шосе“ №36 Б срещу Заповед № Л-300/13.06.2025г. издадена от Началник на затвора в [населено място] старши комисар Б.Ч., с която на оспорващия е наложено дисциплинарно наказание „Писмено предупреждение за срок от 6 /шест/ месеца, считано от датата на връчване на заповедта. В жалбата се твърди, че оспорената заповед е издадена при неспазване на установената форма, съществено нарушение на административно-производствените правила, в противоречие с материално-правни разпоредби и несъответстваща на целта на закона. Твърди се, че дисциплинарно наказващият орган не е изпълнил задълженията си по чл.206, ал.2 и ал.4 ЗМВР, тъй като не е събрал и оценил всички доказателства, не е взел предвид липсата на настъпили от нарушението последици, не е взел предвид цялостното поведение на служителя. В заповедта не са изложени мотиви защо е прието, че формата на вината е именно такава, както и по никакъв начин не са обсъдени дадените от служителя писмени обяснения. Изразява съображения за съществено процесуално нарушение при издаване на оспорената заповед, довело до нарушаване правото на защита на наказаното лице в дисциплинарното производство. Иска се отмяна на оспорената заповед и присъждане на направените разноски.

В съдебно заседание – жалбоподателя В. О. И., редовно призован, не се явява, представлява се от адв. М., която поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Моли

заповедта да бъде отменена по съображенията изложени в жалбата. Претендира за присъждане на разноски по производството, като представя списък с разноски по чл. 80 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК. Заявява, че представената в съдебно заседание заповед има връзка с настоящото дело, тъй като съгласно чл. 307, ал.4 от ППЗИНЗС при необходимост някои постови се инструктират поотделно. Още при първото нарушение, за което представя заповедта, от 02.05.2025 г., на същия пост номер едно, ако се е установила необходимост от отделно инструктиране, то е следвало да го направят. Те не са го направили и вместо това служителят понася наказание след наказание, което му действа смазващо и демотивиращо. Вместо да се приобщи към работата и към службата едва ли не ще го накарат да напусне. Представя подробни писмени бележки.

Ответникът по жалбата- Началник на Затвор, С., чрез юрисконсулт К. оспорва жалбата, намира жалбата за неоснователна и недоказана.

Административен съд София-град, като взе предвид становищата на страните, основанията за издаването на оспорвания административен акт и представените по делото доказателства, приема за установено следното:

Обжалвана е заповед № Л-300/13.06.2025г. издадена от Началник на затвора в [населено място] старши комисар Б.Ч., с която на оспорвания е наложено дисциплинарно наказание „писмено предупреждение“ за срок от 6 месеца на гл.инспектор В. О. И.-надзирател II степен в затвора С., I категория, считано от датата на връчване на заповедта, а именно от 18.06.2025г. Жалбата е подадена директно на 26.06.2025г. Заповедта е издадена на основание чл. 15, ал. 1 , т. 3 и т. 4 във връзка с чл. 19, ал. 2 от ЗИНЗС, вр. с чл. 194, ал. 2 т. 2 от ЗМВР „неизпълнение на служебни задължения“, разписани в раздел II т. 10 от инструкция на пост № 1/Бариера/ с рег. № 15061/24.07.2024г., във връзка с чл. 199 ал. 1 т. 5 предл. I-„пропуски в изучаването и прилагането на разпоредбите, регламентиращи служебната дейност“ във връзка с ал.2 от ЗМВР. В оспорената заповед като фактическо описание на нарушението на служебната дисциплина е посочено:

Държавният служител младши инспектор В. О. И. - надзирател II-ра степен в затвора в [населено място] I-ва категория, на 04.05.2025 г. в 07:30 и., като постови на пост № 1 /Бариера/ в затвора в [населено място] 1-ва категория, допуска младши инспектор И. Г. С. - надзирател I-ва степен в затвора в [населено място] I-ва категория без служебна карта, не уведомява постовия на пост № 2 и дежурен главен надзирател. С деянието си младши инспектор В. О. И. виновно е нарушил чл. 312, т. 1 от ППЗИНЗС „Надзирателите независимо от поста, на който изпълняват служебните си задължения са длъжни да познават и спазват нормативните актове във връзка с изпълнението на наказанието лишаване от свобода и мярката задържане под стража “ и раздел 2, т. 10 от инструкцията на пост № 1 /Бариера/ с рег. № 15061/24.07.2024г., а именно - „Да изисква от всички преминаващи през поста нужните документи за това “. Служителят е длъжен да не допуска поведение, с което би могъл да навреди на администрацията, чийто служител е. Действията му са в нарушение на визираните правила от ППЗИНЗС и инструкцията на поста. Формата на вината на младши инспектор И. е небрежност, тъй като не е осъзнавал и предвиждал последиците от действията си, но е бил длъжен да ги предвиди. Заповедта е издадена след проверка За извършено на 04.05.2025 г. в 07:30 ч. - нарушение на служебната дисциплина установено от дисциплинарна проверка, назначена със заповед № Л-217/07.05.2025 г. по описа на затвора в [населено място] I-ва категория, писмена справка с рег. № 13017/05.06.2025 г. по описа на затвора в [населено място] I-ва категория, с която младши инспектор И. се е запознал на 06.06,2025 г. в 08:40 ч. Посочено е, че след оценка на събраните доказателства, вземайки предвид тежестта на нарушението, настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата, е прието, че: служителят се е запознал с писмена справка с рег. № 13017/05.06.2025 г. по описа на затвора в [населено място]

I-ва категория за извършеното нарушение, съгласно покана за даване на писмени обяснения с рег. № 5724/11.06.2025 г., като на държавния служител е предоставена възможност да упражни правото си на защита и да депозира свои обяснения с вх.13922 от 13.06.2025г. по описа на затвора в [населено място] на основание чл. 15, ал. 1, т.3 и т. 4 във връзка с чл. 19, ал. 2 от ЗИНЗС, във връзка с чл. 194, ал. 2, т. 2 от ЗМВР "неизпълнение на служебни задължения", разписани в раздел 2, т. 10 от Инструкцията на пост № 1, /Бариера/ с рег. № 15061/24.07.2024г., във връзка с чл. 199, ал. 1 т. 5, предложение първо-пропуски в изучаването и прилагането на разпоредбите, регламентиращи служебната дейност", във връзка с ал. 2 от ЗМВР.

Изложеното е констатирано от писмена справка с рег. № 13017/05.06.2025г. извършена е проверка, образувана със заповед № Д-217 от 05.05.2025г. на Началника на Затвора С. във връзка с докладна записка рег. № 10180 от 05.05.2025г. Св. Г.-гл.надзирател I степен и заповед № Л-218 от 07.05.2025г. за образуване на дисциплинарна проверка. По делото се съдържа кадрова справка с рег. № 10833 от 14.10.2025г., видно от която на оспорващия са наложени със заповеди за три дисциплинарни наказания/обжалваната в настоящото производство заповед № Л-300 от 13.06.2025г., наложено „писмено предупреждение за срок от 6 месеца, заповед № Л-299 от 13.06.2025г. „писмено предупреждение,, за срок от 3 месеца, считано от 18.06.2025г., заповед № Л-351 от 07.08.2025г. „порицание“ за срок от 6 месец, считано от 12.08.2025г./, като нито една от трите заповеди не е влязла в сила. Преписката съдържа и карта за оценка на постигнати резултати в служебната дейност и период на оценяването 01.12.2024г.-31.05.2025г., оценяващия ръководител е поставил обща оценка на компетентността „4“. , като сред критериите за оценка е критерия „познаване и прилагане на нормативните актове, регламентиращи дейността на организационната структура и функциите на заеманата длъжност“. Оценяването е подписано от оспорващия на 01.06.2025г., и на 18.06.2025г. е връчена оспорената заповед.

В съдебно заседание беше изслушан оспорващия, който заяви, че негов колега го е помолил да с и вземе служебната карта, заключена в касата, като е пуснал колегата на доверие, тъй като е помислил, че я е забравил, тъй като преди да влязат в затвора там си държали лични документи, а също и служебните карти в определени случаи.

Представена е адм. преписка по издаване на процесната заповед както и допълнително изисканите инструкция за особеностите на пост № 1 бариера и произтичащите задължения на постовия надзирател, ежедневни ведомости-4 бр. с подписи на служителите, на които е проведен инструктаж, ведомости.

При така изяснената фактическа обстановка и след проверка на оспорвания административен акт, съгласно разпоредбата на чл.168, ал.1 АПК, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна с правен интерес от обжалването и в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК. Заповедта е връчена на 18.06.2025г. на оспорващия, а жалбата е подадена директно до АССГ на 24.06.2025г.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Предмет на оспорване пред Административен съд София град е Заповед № Л-300/13.06.2025г. издадена от Началник на затвора в [населено място] старши комисар Б.Ч., с която на основание чл. 15, ал. 1 , т. 3 и т. 4 във връзка с чл. 19, ал. 2 от ЗИНЗС, вр. с чл. 194, ал. 2 т. 2 от ЗМВР "неизпълнение на служебни задължения", разписани в раздел II т. 10 от инструкция на пост № 1/Бариера/ с рег. № 15061/24.07.2024г., във връзка с чл. 199 ал. 1 т. 5 предл. I-„пропуски в изучаването и прилагането на разпоредбите, регламентиращи служебната дейност"" във връзка с ал.2 от ЗМВР на оспорващия е наложено дисциплинарно наказание „Писмено предупреждение за срок от 6 /шест/ месеца, считано от датата на връчване на заповедта.

В съответствие с чл.168 АПК във връзка с чл.142 АПК съдът проверява законосъобразността на

оспорения акт към момента на издаването му на всички основания по чл.146 АПК, без да се ограничава само с тези посочени от оспорващия.

Необходимо е да са налице в тяхната съвкупност всички изисквания за валидност на административния акт, а именно да е издаден от компетентен орган, в изискуемата форма, при спазване на административно-производствените правила, да не противоречи на материалноправните разпоредби и да съответства с целта на закона.

Оспорената заповед е постановена от надлежен орган в кръга на неговата компетентност по чл.204, ал.1, т.3 ЗМВР, но е незаконосъобразна, т.к. е издадена при нарушение на материалния закон, процесуалния закон и не съответства на целта на закона.

Със заповедта е ангажирана дисциплинарната отговорност на оспорващия на основание чл. 194, ал. 2 т. 2 от ЗМВР вр. чл. 199, ал. 1, т. 5 от ЗМВР - „неизпълнение на служебни задължения“, разписани в раздел II т. 10 от инструкция на пост № 1/Бариера/ с рег. № 15061/24.07.2024г. Дисциплинарните нарушения са дефинирани в чл. 194, ал. 2 от ЗМВР, като за проявлението на предвидената дисциплинарна отговорност е необходимо виновно извършване на правонарушение, което не съответства на дължимото по закон поведение на държавен служител от Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ и в териториалните ѝ служби. Административният орган следва да докаже, че служителят виновно/умишлено или по непредпазливост в двете и форми – небрежност и самонадеяност е нарушил служебната дисциплина и е извършил дисциплинарно нарушение, чрез действие или бездействие по някоя от хипотезите на чл. 194, ал. 2 от ЗМВР. Вината е субективното отношение на дееца към деянието, с което се осъществява дисциплинарното нарушение. Тя може да бъде под формата на умисъл - пряк или евентуален, или под формата на непредпазливост - небрежност или самонадеяност.

Според настоящия съдебен състав, дисциплинарно наказващия орган не е спазил нормата на чл. 206, ал. 2 от ЗМВР, като е приложил закона само формално. Съгласно сочената законова разпоредба при определяне на вида и размера на дисциплинарното наказание се вземат предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата. Дисциплинарно наказващия орган се е задоволил формално да посочи, че е съобразил всички доказателства събрани в хода на проверката и е определил служителя да бъде наказан с „писмено предупреждение“. С кои точно обстоятелства установени в хода на административното производство се е съобразил дисциплинарно наказващия орган, за да стигне до това заключение, за съда не е ясно от представената административна преписка по издаване на заповедта, още повече, че е наложил второто по тежест дисциплинарно наказание, съгласно разпоредбите на чл. 197, ал. 1 от ЗМВР. Описание на тежестта на нарушението и настъпилите вреди в следствие на твърдяното неизпълнение на служебни задължения, които административния орган не е посочил в процесната заповед, а и за съда не се установиха защо следва да обуславят дисциплинарното наказание „писмено предупреждение“. Т. обсъждане не е направено, липсата им представлява съществено административно нарушение на чл. 206, ал. 2 от ЗМВР, регламентиращ кои обстоятелства следва да бъдат отчетени при определяне на дисциплинарното наказание на държавните служители. Видът и размера на наложеното наказание подлежи на проверка от съда и при липса на конкретни обстоятелства, които го обосновават, съда не може да извърши такава, а и следва допълнително да се посочи, че това препятства правото на наказаното лице да организира адекватно защитата си.

Неизследването на цялостното поведение на служителя по време на службата му, също е от категорията на съществените административни нарушения, тъй като цялостното поведение на служителя следва да се има предвид при определянето на вида и размера на

дисциплинарното наказание. Дейността по определяне на наказание означава не само същото да е точно посочено като размер, в рамките визирани от закона, но и да е индивидуализирано, като бъдат отчетени степента на обществена опасност на нарушението и на нарушителя, подбудите за извършването на деянието/та и всички други смекчаващи и отегчаващи дисциплинарно-наказателната отговорност обстоятелства. Следва да бъде отбелязано, че в заповедта се посочва формата на вина, но не само като формално посочване, а мотивирано, формулирането на дисциплинарно обвинение трябва да бъде по начин, съответстващ от обективна и от субективна страна на деянието и на материално-правната норма, която го определя като дисциплинарно нарушение. Ето защо оспорения административен акт не отговаря на изискванията на чл. 146, ал. 1, т. 2 от АПК.

Нарушение на служебната дисциплина е виновното неизпълнение на произтичащите от служебното правоотношение задължения, при което фактически осъщественото деяние обективно несъответства на правно дължимото поведение на служителя, каквото в случая от доказателствата по делото не е налице. В съдебната практика се приема, че небрежност е налице, ако поради пренебрегване значимостта на някои от правомощията, като съвкупност от права и задължения, може да се стигне до тяхното неизпълнение. От съществено значение за законосъобразността на оспорваната заповед е да се установи, което е в тежест на дисциплинарно наказващият орган, че при изпълнение на служебните задължения по длъжностна характеристика или на задълженията, вменени му съобразно заеманата длъжност със заповед/разпореждане, или подзаконов нормативен акт, служителят е проявил небрежност. Неизпълнението на служебните задължения се състои в извършването или пропускането да бъдат извършени определени действия в кръга на службата на съответното лице. Безспорно от установените факти по делото се установи, че липсва виновно поведение от страна на жалбоподателя, както и не е налице небрежност при изпълнение на служебните и задължения.

При издаване на заповедта за съда не са налице и материално правните предпоставки, поради следното:

Дисциплинарно наказание „писмено предупреждение“ се налага за изброените в разпоредбата на чл. 199, ал. 1 от ЗМВР. Нормата, на която се позовава административният орган, в заповедта е, че е налице нарушение по т. 5 - пропуски в изучаването и прилагането на разпоредбите, регламентиращи служебната дейност. В обстоятелствената част на заповедта е прието за установено, че жалбоподателят:“ на 04.05.2025 г. в 07:30 ч., като постови на пост № 1 /Бариера/ в затвора в [населено място] 1-ва категория, допуска младши инспектор И. Г. С. - надзирател I-ва степен в затвора в [населено място] I-ва категория без служебна карта, не уведомява постовия на пост № 2 и дежурен главен надзирател. С деянието си младши инспектор В. О. И. виновно е нарушил чл. 312, т. 1 от ППЗИНЗС „Надзирателите независимо от поста, на който изпълняват служебните си задължения са длъжни да познават и спазват нормативните актове във връзка с изпълнението на наказанието лишаване от свобода и мярката задържане под стража “ и раздел 2, т. 10 от инструкцията на пост № 1 /Бариера/ с рег. № 15061/24.07.2024г., а именно - „Да изисква от всички преминаващи през поста нужните документи за това “.

В оспорената заповед, дисциплинарно наказващият орган е следвало да посочи от коя правна норма произтича задължението на служителя – правното основание, за да бъде констатирано, че същата е нарушена, от което да е налице и нарушение извършено от служителя, чрез действие или бездействие. В процесния случай това не е извършено и отново само формално са изброени правните норми.

С оглед на гореизложеното настоящият съдебен състав приема, че административно наказващият орган не доказва извършеното нарушение вменено на жалбоподателя, а именно

нарушение на чл. 194, ал. 2, т. 2 - неизпълнение на служебни задължения.

АССГ намира, че във връзка с откритото дисциплинарно производство по никакъв начин не се доказват пропуски в прилагане на разпоредбите регламентиращи служебната дейност от оспорващия.

На първо място следва да се посочи, че оспорващия не оспорва установеното от ДНО в хода на проверката по чл. 205 ал. 2 от ЗМВР, но счита, че в случая не се касае за пропуски в изучаване и прилагане на разпоредбите регламентиращи служебната дейност.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на обжалваната заповед обхваща преценката дали са налице установените от дисциплинарнонаказващия орган релевантни юридически факти и доколко същите са елементи от състава на посоченото в заповедта нарушение на служебната дисциплина, както и правилното определяне на вида и размера на наложената дисциплинарна санкция. В случая нарушението на служебната дисциплина, за което е наложено дисциплинарно наказание на В. И. е на основание на чл. 194, ал. 2, т. 2 от ЗМВР неизпълнение на служебните задължения във връзка с чл. 199 ал. 1 т. 5 - „пропуски в изучаването и прилагането на разпоредбите, регламентиращи служебната дейност“.

От изложеното в подробната преписка на ДНО, може да се направи извод, че е извършено нарушение, при което отклонението е незначително.

Но в конкретния казус няма как да се направи извод за това, че е извършил нарушението - неизпълнение на служебни задължения, изразяващи се в пропуски в прилагане на разпоредбите, регламентиращи служебната дейност-инструкция на пост № 1/Бариера/ с рег. № 15061/24.07.2024г. Вменяването във вина на това точно адм.нарушение е необосновано. Поведението на ответника е квалифицирано като дисциплинарно нарушение по чл. 194, ал. 2, т. 2 и чл. 199, ал. 1, т. 5 от ЗМВР.

Следва да се посочи още, че в заповедта по същество липсва мотивираност защо на оспорващия е наложено второ по тежест в ЗМВР наказание, след като видно от оценителен протокол има обща оценка 4, няма влезли в сила дисциплинарни наказания.

Не на последно място следва да се акцентува, че създава объркване у наказаното лице, затруднява се съществено правото му на защита, с цитираното в заповедта дисциплинарно нарушение по чл. 194, ал. 2, т. 2 от ЗМВР – неизпълнение на служебни задължения и ангажиране на отговорност по чл. 199 ал. 1 т. 5-„пропуски в изучаването и прилагането на разпоредбите, регламентиращи служебната дейност“, след като „неизпълнение на служебни задължения“ се санкционира по чл. 200 ал. 1 т. 11 от ЗМВР. Съдът намира, че това също е самостоятелно основание за отмяна на процесната заповед, тъй като се нарушава правото на защита на лицето, адресат на заповедта, поради което се създава противоречие относно констатираното нарушение и наложеното съответно дисциплинарно наказание.

Съдът преценя законосъобразността на оспорения адм. акт към момента на издаването му. По същество липсват мотиви в заповедта обосноваващи налагане на конкретното дисциплинарно наказание. С оглед принципите заложи в АПК, адм. акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с адм. акт се засягат права или се създават задължения за граждани или организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. На преценка подлежат всички факти и доводи от значение за случая.

В заключение, установените в хода на проверката фактически обстоятелства не обосновават основания за налагане на дисциплинарно наказание "писмено предупреждение". В заключение, ДНО не е изпълнил задълженията си по чл.206, ал.2 и ал.4 ЗМВР, тъй като не е събрал и оценил всички доказателства, не е взел предвид липсата на настъпили от нарушението последици, не е

взел предвид цялостното поведение на служителя, не е ясно и в какво се изразява тежестта на нарушението, а това е от значение за определяне на вида и размера на наказанието. Не са изложени мотиви защо е прието, че формата на вината е именно посочената. В заповедта също така, по никакъв начин не са обсъдени дадените от служителя писмени обяснения.

По изложените съображения съдът счита, че оспорената заповед е незаконосъобразна, като издадена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, довели до следва да бъде отменена. Въз основа на изложено настоящия съдебен състав приема, че при този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на жалбоподателя следва да се присъдят сторените разноски за държавна такса в размер на 10.00 лв. и за адвокатско възнаграждение в размер на 750.00 лв. Към момента на сключване на договора за правна защита и съдействие от 18.06.2025 г., размерът на възнаграждение по дела по ЗМВР без определен материален интерес е 750 лева, съгласно чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2004 г. за възнаграждения за адвокатската работа.

Водим от горното, АССГ, Първо отделение, 4 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на В. О. И., с адрес: [населено място],[жк][жилищен адрес] чрез адвокат Д. М., САК с личен № [ЕГН], съдебен адрес: [населено място], ул.“Л. шосе „№36 Б Заповед № Л-300/13.06.2025г. издадена от Началник на затвора в [населено място] .

ОСЪЖДА Главна Дирекция „Изпълнение на наказанията“ да заплати на В. О. И., с адрес: [населено място],[жк][жилищен адрес] разноски по дело в размер на 760 (седемстотин и шестдесет) лева.

Решението на основание чл.211 ЗМВР не подлежи на касационно оспорване.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ